

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTE-SC CELE BUNE”

Anul XVI.

CE-LOR CE BINEVESTE-SC PACE.

No. 1.

Pe pragul anului nou

CUPRINS:

Pe pragul anului nou

An nou — Ținte noi

Tot mai sus

Adevăratul cămin

Școala de Sabat
și căminul

Impotrivirea împlinește
profeția

Evanghelia lui Matei

Șase ani în „Iadul
Verde“

Buletinul Zecimii

Ecoului

Vindecat de cancer

Zile frumoase din
1935, la Școală

Diverse

Pe când scriu aceste rânduri, anul cel vechiu se grăbește către sfârșitul lui. Raportul său este aproape terminat. Numai câteva pagini mai rămân a fi scrise.

În tot jurul lumii, anul 1935 a fost un an de turburări și griji. În zadar s'a străduit lumea să se tragă din strâmtorarea și stagnarea economică. În zadar s'a străduit ea să țină în loc vânturile frământărilor și războaielor. În loc să se ridice la un nivel mai înalt sau într'o atmosferă mai curată, omenirea s'a afundat mai mult în ură, păcat și durere.

Pentru Biserica lui Dumnezeu de asemenea, anul 1935 a fost un an de încercări de tot felul. O mișcare a fondurilor cu cari să facă înaintarea lucrării lui Dumnezeu deseori a produs întristări și frământări de minte, și în multe locuri Biserica a avut să dea față cu o împotrivire cruntă și o prigoană amară. Dar, în ciuda acestora și a altor pricini protivnice, lucrarea Domnului a mers înainte sub puterea susținătoare și îndestulătoare a unei puteri divine. Spre mărirea și lauda lui Dumnezeu putem spune că niciun avantpost nu a fost părăsit. Dimpotrivă putem raporta că am pătruns în câmpuri noi. În mai mult de cinci sute de limbi și dialecte, Solia Ingerului al Treilea a fost proclamată în trei sute douăzeci și cinci de țări și insule, avându-se ca rezultat că zece mii de suflete prețioase au fost răscumperate din păcat și moarte veșnică. Cu toate stările nefavorabile din lume, Domnul Și-a condus poporul din biruință la biruință. În adevăr Dumnezeu a fost bun față de Izrael!

Un an nou ne stă în față. Ce are el rezervat pentru lume, nimeni nu știe decât Dumnezeu. Dar fie că anul ar aduce turburări sau greutăți, suferință și durere, Biserica lui Hristos nu are de ce să se teamă. Atâta vreme cât Biserica este credincioasă Domnului ei, și credincioasă celor ce i s'a încredințat, succesul poate fi sigur chiar dacă în jurul ei ar fi numai furtună și întunec. „Iubirea lui Dumnezeu față de Biserica Sa este nemărginită. Grija Sa față de moștenirea Lui este neconținută“.

Pășind pragul pentru a trece în anul cel nou, să aducem laudă și mărirea lui Dumnezeu pentru multele îndurări și binecuvântări primite din mâna Sa darnică în cursul anului care se închide în urma noastră, și să ne consacram viețile din nou față de slăvitul nostru Domn și Învățător în vederea unei slujiri mai stăruitoare și mai credincioase în cursul anului care ne stă în față. Dacă Dumnezeu ne va îngădui să trecem cu viață prin toate cele trei sute șasezeci și șase de zile ale acestui nou an, să facem prin harul Său ca acesta să fie cel mai bun și cel mai rodnic an pe care l-am trăit noi.

A. V. Olson.

An nou — Ținte noi

Anul cel vechiu 1935 s'a scurs în marea veșniciei și altul nou stă în perspectivă să înceapă. La sfârșitul unui an trecut și la începutul altui an nou este bine să ne oprim și să ne facem socoteala, să ne încheiem bilanțul.

„Experiențele trecutului, impun programul viitorului“, a zis cineva. Anul care a trecut poate fi asemănat cu o carte, ce are 365 pagini scrise. Fiecare dintre noi a fost chemat să scrie în această carte. O pagină din această carte, odată ce a fost scrisă, foaia a fost întoarsă și chiar dacă cineva ar dori să mai șteargă ceva din cele scrise, nu mai poate.

Ce ai scris în această carte iubite Cetitor? Ai putea permite la cineva să citească în ea și să desvâluie în public cele scrise de tine în această carte? Sau sunt unele pagini pe cari tu însuși le-ai scris, dar în prezent te rușinezi de ele și ai dori ca cele scrise să rămâe tănuite? Chiar dacă oamenii nu știu ce ai scris, dar trebuie să știi că există Cineva, care vede toate, știe toate și ține socoteală de toate cele scrise, fie bune sau rele.

Cele 365 de zile ale anului care s'a scurs, au fost tot atâtea ocazii minunate cari ni s'au oferit spre a le folosi. Se poate că la începutul anului trecut ne-am pus ținta să ne apropiem mai mult de Dumnezeu, să devenim mai buni, mai curați la inimă și la suflet, mai sfinți, mai asemenea Domnului Isus; poate că ne-am hotărât să lucrăm și să câștigăm unul sau mai multe suflete pentru Domnul Isus. Dar care a fost experiența noastră? Ne-am ajuns noi ținta?

Multe întrebări ne-am putea pune acum la sfârșitul unui an trecut, fără însă a mai putea rechema la neștiință cele ce am făcut. Ocaziile trecute și nefolosite, nu le mai putem avea; ele au trecut cu timpul, lăsând pentru noi numai niște amintiri. Un lucru putem însă face: din experiențele anului trecut să învățăm pentru viitor.

Departamentul Misiunii Interne

La începutul acestui an nou trimetem salutarile noastre frățești și creștinești tuturor presbiterilor, comitetelor, precum și tuturor fraților și surorilor din Uniunea noastră, și le dorim multe și bogate binecuvântări din partea Bunului Dumnezeu, pentru anul cel nou 1936.

Care să fie ținta pe care să ne-o punem acum la începutul acestui an nou, iubiți frați? Dar pentru ca să ne punem o țintă cât mai bună, să examinăm puțin stările de lucruri ce există azi în lume.

Niciodată ca în zilele noastre, copiii lui Dumnezeu nu au avut ocazia să vadă așa de clar împlinirea profețiilor date de secole — profeții, cari vorbesc despre timpul sfârșitului și despre arătarea glorioasă pe norii cerului, a Domnului Isus.

Stările politice și sociale trec prin frământări așa de mari încât bărbații cei mai de seamă ai popoarelor sunt alarmați și sguduși. Spiritul de ură, de răscoală, de mânie, se poate observa pretutindeni. A venit timpul când națiunile sunt mâniate. Pregătirile de războiu se fac cu înfrigurare. Popoarele se pregătesc „pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic“.

Având în vedere conflictul dintre Italia și Abisinia, un ziar, sub titlul: „Vine urgia“, se exprimă în termeni foarte mișcători: „Lumea trece iarăși printr'un ceas tragic. Omenirea e din nou în primejdia să se înțelezeze într'o ucidere generală. Se vântură mari întrebări, bat presimțiri, se îmbracă atitudini.

„Strigătul sufletului, Marea Teamă, pătrunde pretutindeni printre noi. Cei mai buni ridică fruntea cu simțământul răspunderii, își dau seama, treziți că drumul vieții trebuie răsbătut iarăși prin semnele apocaliptice ale morții.

„Fiecare popor își privește în ascuns steaua, își încearcă puterile, își pipăie armele, cu ochiul ațintit. În fiecare clipă se poate arăta fața nebuniei care nu a mai fost și niciodată nu va mai fi asemenea, văzută“.

Serva Domnului a descris de asemenea aceste stări de lucruri: „In curând se vor ivi între națiuni turburări grozave, — turburări cari nu vor înceta până la venirea Domnului . . . Judecățile lui Dumnezeu sunt pe pământ. Războaie și știri de războaie, distrugere prin foc și apă (inundație), spun lămurit că s'a apropiat și e la uși timpul strămtorării. Noi nu avem timp de pierdut. Lumea este frământată de spiritul de războiu“. — „Review and Herald“, 24 Noemb. 1904.

Unde vor duce toate aceste stări de lucruri, ce au loc azi? Nu poate fi decât un singur răspuns. Sfârșitul lumii este aproape, Domnul Isus va veni în curând și noi trebuie să fim pregătiți pentru acest eveniment, care va veni pe neașteptate.

Având în vedere stările de lucruri din zilele noastre, cari ne arată că sfârșitul este aproape, este chiar la uși, ce poziție să luăm noi ca popor al lui Dumnezeu? Care să fie ținta pe care să și-o pună cei peste 15 mii de membri din Uniunea noastră, pentru anul 1936?

Cu ajutorul Domnului, anul 1936 să fie caracterizat prin următoarele:

1. *O mai temeinică pregătire personală pentru venirea Domnului.*

2. *Mai multă consacrare și rugăciune.*

3. *Mai multă credincioșie în a aduce Domnului zecimea și darurile.*

4. *Să facem cu ajutorul Domnului, ca anul 1936 să fie cel mai bogat în câștigarea de suflete.*

Motto ce trebuie să-l adopte fiecare membru al Comunității noastre spre a ne ajunge ținta pe anul 1936, să fie:

1. „*Salbat pentru a servi*“.

2. „*Un lucru fiecare membru, și fiecare membru la lucru*“.

Cel mai mare raport evanghelic al membrilor laici

În „Review and Herald“, revista Conferinței Generale, No. 29, din 1935, fr. W. H. Anderson, secretarul câmpului din Diviziunea Africană de Sud, dă următorul raport despre lucrarea de evanghelizare ce are loc în Africa Centrală, în Ruanda Urundi:

„Ne-a venit veste din partea aceea a câmpului, că Valentin Davies a pătruns într'un ținut nou populat de 300.000, cu șasesprezece grupe de evangheliști, numărând dela 10 la 12 membri laici fiecare grupă, spre a evangheliza tot ținutul acela.

„Apoi R. L. Jones, fiul doctorului Lewelly Jones, conduce 125 grupe de evangheliști dela Misiunea Gidwe. Treizeci și una de grupe merg spre apus, treizeci la mieznoapte, douăzeci la răsărit și patruzeci la miezăzi. Numărul lor este de 1.500 și au pornit cu ținta hotărâtă de a câștiga 1.500 familii la adevăr.

„La 150 kilometri spre mieznoapte, la Misiunea Rwankeri, H. J. Moolman, care este unul din tinerii noștri din Africa de Sud, conduce 154 grupe de evangheliști în trei ținuturi noi, cu ținta hotărâtă de a câștiga câte o mie la adevăr în fiecare din aceste ținuturi.

„Cred că acesta este cel mai mare efort evanghelic al membrilor laici din câte au fost plănuite vreodată“, zice fr. Anderson și lucrul acesta este adevărat. Se așteaptă lucruri mari în acel câmp.

Ca rezultat al acestui efort evanghelic din partea membrilor laici, într'un număr mai recent al revistei Conferinței Generale ni se spune că în Ruanda, la o singură adunare anuală, în Sabat, la care a participat și fr. Evans, au luat parte 12.125 băștinași. Duminecă după masă au botezate 269 suflete.

Fără îndoială, Dumnezeu a binecuvântat străduințele membrilor noștri laici și cu siguranță că vor mai fi și alți mulți, cari vor fi botezați ca rezultat al lucrării lor.

Mă adresez iubitorilor noștri presbiteri și

membri ai comitetelor din Comunități, nu gândiți dvs. că exemplul fraților din Africa am putea să-l imităm și noi cei din Uniunea Română?

Faceți planuri de lucru bine chibzuite, după ce v'ați rugat mai întâiu Domnului cu căldură, împărțiți câmpul din jurul Comunității și dați de lucru fiecărui membru. Acest plan poate fi aplicat chiar dela începutul anului.

Dea Bunul Dumnezeu ca anul 1936 să fie cel mai bogat în câștigarea de suflete și un spirit de rugăciune și consacrare să pătrundă în toate Comunitățile noastre, pentru ca toți membrii să fie pregătiți pentru venirea Domnului!

Un nou plan pentru Misionarii Voluntari

Aflându-ne pe pragul unui an nou, trimetem salutarile noastre frățești și creștinești întregii armate de tineri, Misionarii Voluntari, și le dorim multe și bogate binecuvântări dela Bunul Dumnezeu în anul cel nou 1936.

Tineretul advent este organizat într'o asociație, care are ca țintă: „*Solia Adventă în toată lumea în această generație*“. Nu este însă de ajuns ca Misionarii Voluntari să cunoască solia — venirea Domnului Isus — ci vieța lor trebuie să dea dovadă că ei cred cu adevărat acest lucru. Faptul că solia adventă trebuie dusă lumii întregi în această generație, ne face să gândim mai serios, să fim pătrunși de urgența acestei lucrări și ne îndeamnă să ne consacram fără nicio rezervă cauza ei.

Cu ocazia Institutului pentru Secretari, ținut în Brașov dela 31 Octombrie la 4 Noembrie 1935, s'au discutat pe larg problemele tineretului. Un program de studiu a fost adoptat pentru Misionarii Voluntari din Uniunea noastră — program hotărît de Conferința Generală și adoptat apoi de Diviziunea noastră.

Având în vedere progresele ce se fac azi în toate domeniile și cum Solia noastră trebuie dusă lumii întregi, tineretul nostru trebuie să țină pas cu progresul timpului. Programul adoptat va corespunde ceva mai mult pentru nevoile actuale ale timpului. Acest program poartă titlul:

„Liga evanghelizării“

și va cuprinde studii din Biblie, despre vieța socială, fiziologie, curs de citire și Istoria Denominațională. Va apare în „Gazeta Slujbașilor“ începând cu luna Aprilie, anul acesta, și va dura cel puțin doi ani. Pentru cursul de citire se vor recomanda cărți cari urmează să fie studiate acasă de tineri. Data când tinerii Misionarii Voluntari trebuie să dea examen la cele învățate, o vom anunța la timp.

Facem apel la toți tinerii Misionarii Voluntari să se înscrie la acest curs.

M. Manea.

Tot mai sus

O zi frumoasă cu caracteristicile plăcute de toamnă . . . . E sfârșit de Octombrie . . . . Soarele vrea totuși ca în răstimpul ce i-a mai rămas, să ne mai încălzească puțin . . . . Ora de plecare se apropie tot mai mult . . . . Încă un minut . . . . și apoi altul . . . . un fluierat scurt . . . . o învăluire de aburi . . . . și încet încet mașina începe să se miște, cu fiecare învățitură a roții tot mai repede și mai repede, trăgând după ea un șir înțreg de vagoane.

Laolaltă, toți cari au luat parte la consfătuiri.

Ca fulgerul trecem prin stațiile mai mici, oprim-ne din loc în loc, la Ploești, Câmpina, Sinaia, pentru ca unii călători să coboare, iar alții să se urce . . . . Și apoi iată Brașovul . . . . iată Școala Misionară.

Mă gândesc, cât de bine ilustrează acest tren viciața Bisericii lui Hristos!

Asemenea trenului care, fie zi, fie noapte, ploaie, furtună, ninsoare sau viscol, caută să rămână credincios itinerariului său și luptă cu tot ce-i stă în față, spre a ajunge cu bine la capătul drumului său, ducându-și călătorii la destinație, la fel și Biserica lui Hristos, avându-și stabilit un drum și o normă de conducere. Legea cea sfântă a lui Dumnezeu, asemenea șinelor trenului, înfruntă totul, luptând continuu spre a ajunge cu bine la capăt, conducându-și membrii în Impărăția cerurilor. Și după cum trenul se oprește din loc în loc spre a lua noi călători, tot astfel și Biserica se oprește din timp în timp, spre a primi noi membri, și apoi iar pornește, împreună și cu ei, înainte, și așa mereu mereu până la sfârșit de cale.

Dar, din nefericire, sunt unii cari la un moment dat părăsesc Biserica la fel ca și călătorii trenul. Unii fac lucrul acesta dimineața, alții

la prânz, alții seara, alții în toiul nopții, unii mâine, iar alții vor face poate aceasta cu o jumătate de ceas înainte ca Biserica să fi ajuns la capătul călătoriei prin istoria lumii.

Trenul Bisericii lui Hristos este de dorit a nu se opri pentru a da jos călători, ci numai pentru a lua, ca să-i ducă în Impărăția cerurilor. Să nu renunțăm la călătoria mai departe și, văzând un lucru sau altul în viață, sau dintr'un oarecare motiv, să ne socotim ajunși la destinație, rămânând unul ici, altul colo, legați de cine știe ce lucruri pământeste, ci la fel cum am pornit, să mergem înainte pe calea credinței, neprivind decât la Isus și spre succes. Și chiar dacă unul se va opri, cu toate străduințele noastre de a-l reține lângă noi, ceilalți să mergem cu curaj înainte. Și să nu uităm că după acest tren al ultimei Biserici a lui Hristos nu va mai veni altul, și după această ultimă solie de chemare la Dumnezeu, nu se va mai auzi alta . . . .

Iar după cum din loc în loc trenul este controlat, spre a se vedea ca toate să fie în regulă pentru ca drumul să fie făcut cu bine, tot astfel și Biserica își are din timp în timp vremuri când să stea să chibzuiească planuri noi, ca această călătorie să fie asigurată din toate punctele de vedere că va conduce pe cei ce o fac, în Impărăția fericii.

Un asemenea timp am avut și noi cu ocazia Institutului ținut la Școala Misionară din Brașov. Ne-am găsit adunați, sub caldele aripi ale Școlii, frați bătrâni, cu povara răspunderii apăsând greu asupra umerilor lor, apoi alții mai tineri, doritori a afla dela cei cărora Dumnezeu le-a dat sarcina conducerii acestei lucrări, cum să-și facă mai bine lucrul lor.

Astfel ne-am găsit laolaltă următorii frați: St. Rasmussen, din partea Diviziunii Europene de Sud, ca Secretar pentru tineret, și educație; apoi președintele Uniunii noastre, P. P. Paulini; directorul Școlii, D. Florea; președinții câtorva Conferințe: V. Mocanu, N. Alexe, M. Manchen; Secretarii de Departamente. St. Ștefănescu, I. Mihailov, I. Previlitz, F. Eremia, T. Konderth, Șt. Czedula; valoroasa grupă de profesori ai Școlii, și redactorii Editurii noastre, P. P. Paulini-fiul și scriitorul acestor rânduri.

Aceste zile de consfătuiri au fost zile de plăcută aducere aminte, căci Domnul ne-a dat prin frații conducători prețioase directive în lucrarea ce ne stă în față.

Fratele Rasmussen, cu felul dânsului entuziast și cu vederea clară a nevoilor lucrării advente în aceste clipe, a accentuat și a îndemnat

cu toată puterea, ori de câte ori i se prezenta ocazia, întărirea spiritualității tineretului și copiilor Comunităților noastre, lucrare la care vom ajunge cu siguranță contând pe consacrarea membrilor mai în vârstă în vederea unei mai depline vieți spirituale.

Fratele P. P. Paulini, ca unul care mai mult ca oricine dorește prosperarea lucrării Domnului în această țară, a arătat și dânsul nevoia cea mare a măririi spiritualității, singura cale de pregătire a noastră pentru cer. Consacrarea pe altarul Domnului, așa după cum dânsul a arătat în cuvântarea ținută Vineri seara în capelă, este lucrul spre care ar trebui să țintească fiecare creștin, zi cu zi.

Fratele D. Florea, căruia Domnul i-a dat sarcina de a supraveghea la formarea caracterelor creștinești advente a celor ce vin la Școala Misionară, a arătat în repetate rânduri în cursul acestui Institut că nevoia ce se simte azi, și pe care trebuie să o preîntâmpinăm prin planurile ce urmează a se stabili, este aceea de a forma un tineret creștin *advent*, adică un tineret care să stea tare asemenea lui Daniel și Ioșif alături de principiile viului Dumnezeu, nefăcând niciun compromis cu păcatul.

Apoi fratele M. Manea, din ale cărui cuvinte se putea vedea dorul inimii sale de a găsi o cale ca în rândurile oștirii Domnului să se găsească toți acei tineri cari, deși vin în Comunitățile noastre, totuși nu au luat hotărârea de a se alipi cu totul de Cel care-i cheamă la mântuirea Sa minunată.

Nu de puțin preț au fost și îndrumările și sugestiile date de frații președinți și de toți cei cari au luat parte la acest Institut, fiecare căutând să pună mâna la făurirea planurilor celor mai bune.

Prețioasă a fost și prelegerea însoțită de proiecțiuni, ținută Duminecă seara de către fratele Rasmussen. Cu această ocazie am putut vedea exemplificat tot ceea ce poate face o viață cu adevărat spirituală alături de Isus, țaria noastră.

Au fost zile frumoase cele petrecute la Școala Misionară, care a căutat să ne facă șederea cât mai confortabilă, spre a rămâne în mintea noastră ca o plăcută aducere aminte.

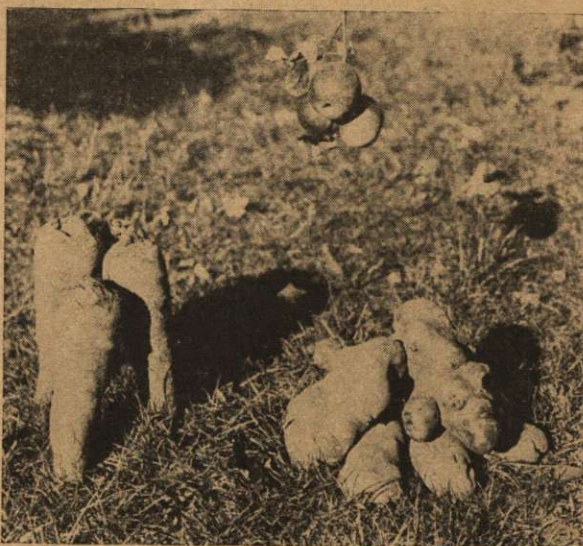
Învățătură mărețe și sfinte ne-au fost date, și dacă ne-am bucurat atunci, când cu ochii credinței am privit spre ziua înfăptuirii planurilor făurite, cu cât mai bucuroși vom fi când, punând la inimă dorința de o viață mai spirituală și mai consacrată Domnului, vom vedea împlinite dorințele pentru cari ne luptăm, adică intrarea în Impărăția cerurilor împreună cu toți aleșii Domnului.

Fie ca dorința Domnului să se vadă înfăp-

tuită, anume ca toți cei ai Săi, copilași, tineri, bărbați și femei în plină viață, și bătrâni cu neaua vremii albându-le părul, să ne ridicăm ca unul și să stăm tari alături de principiile mărețe pe cari Dumnezeu le-a dat prin Cuvântul Său lucrării Advente, neabătându-ne niciodată și cătuși de puțin dela ele.

O mai deplină viață spirituală este de nevoie azi când „Satana umblă ca un leu răcnind, căutând pe cine să înghită“, adică pe cine dintre noi să ducă la pierzare. Lângă Isus vom face și noi experiența bărbaților de credință dinaintea noastră, anume vom vedea cu bucurie că biruința e de partea Domnului și că Satana este neputincios față de cel care merge în viață cu Isus. O ce bucurie vom simți cu toții în ziua cea mare a revenirii Domnului Isus și a luării celor credincioși în ceruri! Voi fi și eu printre ei? Vei fi și tu, iubite frate și soră?

V. Florescu.

Câteva roade din „Canaanul“ Școlii Misionare:
Cartofi între 1 kg. și 1,200 kg; morcovi între
1 kg. și 1,200 kg. De asemenea s'a mai
făcut și o varză de 15 kg. În adevăr
Domnul binecuvintează Școala
Misionară.

SPRE CUNOȘTIȚA.

Aducem din nou la cunoștința Comunităților și membrilor noștri din Conferințele Transilvania și Banat-Crișana, că pentru procurarea de orice fel de literatură să se adreseze Depozitului Editurii noastre din Cluj pe adresa: „Cuvântul Evangheliei“ Depoul Cluj, Str. Clemenceanu 5-a Cluj.

Editura.

Adevăratul cămin

Cineva a zis: „Căminul nostru trebuie să fie un mic cer, prin care să intrăm în cer“, și în cele ce urmează dorim să povestim ceva despre un asemenea cămin.

Fiecărui cămin Dumnezeu îi trimete un conducător spre cer. Un înger al păcii se află în jurul căminului, și dacă totdeauna îi îngăduim să intre, ne va conduce tot mai mult spre căminul cel mareț de sus.

Căminul nostru, spre a deveni o locuință fericită, trebuie întâi de toate să nutrim în inimă spiritul iertării. Deci totdeauna spiritul iertării să plutească în atmosfera căminului. Cu toții suntem foarte slabi și cu tendințe egoiste, ascunzând în inimile noastre duhul certei. Dar dacă voim să trăim în perfectă armonie trebuie să fim călăuziți de spiritul iertării.

Nu ne putem permite nicio clipă să ne gândim la ceva neplăcut ce ni s'a întâmplat cu câțva timp mai înainte, azi de dimineață sau la prânz. Însă făcând totuși aceasta și ținând minte toate nimicurile distrugem temelia căminului nostru, afară de aceasta pierdem și respectul unul față de altul, lucru ce ar trebui să ne umple inima și care este absolut necesar pentru fericirea unui cămin.

„Una în Hristos“, ar vrea să scrie Domnul deasupra ușii fiecărui cămin. Pentru aceasta trebuie să iertăm și să dăm uitării după cum și noi așteptăm iertare dela alții.

Aceasta se referă la multe lucruri, nu-i așa? Spre exemplu: Se întâmplă să sparg un lucru care este al lui Pavel sau invers, însă gândurile urite despre „neatenție“ nu se ivesc în inimă când cugetăm la cuvintele „una în Hristos“. Dacă ne gândim la aceasta, unul va căuta să se uze pe altul cum ar dori ca și el să fie scuzat.

Aceasta se referă și la sentimente. Dușmanul cel rău dorește să ne aducă la cădere și ne face ca să jignim sentimentul altora. Aceasta este bucuria sa. Dacă în astfel de momente ne-am gândi mai mult la „a fi una“, în loc de a permite dușmanului ca să vină între noi și să ne despartă, dacă cel jignit ar cunoaște izvorul cuvintelor rele, n'ar dura mult și pacea ar fi din nou restabilită și chiar mai perfectă ca înainte.

Doresc să dau o ilustrație. Un tânăr avocat, căsătorit abia de un an de zile ședea în biroul său. Tocmai sosise la birou, dar nu-și putea lua lucrul. Acasă își lăsase soția supărată, necăjită și vărsând lacrimi fierbinți. Era frumoasă, miloasă și cu plăcute trăsături de caracter, însă multe scene avusese loc în căminul lor din cauza temperamentului ei așa de supărăcios. Pe când ședea astfel în birou, era turburat

și nu știa ce-ar mai putea face. El o iubea, și ea îl iubea, după cum o știa și totuși aceste scene și certuri păreau a fi de neînălțurat. Intristat se gândea la cuvintele lui aspre și cum a trântit ușa la plecarea sa din casă.

Însă pe când se gândea la toate aceste lucruri neplăcute intră în biroul său un fermier bătrân, bine dispus, a cărui față strălucea de bucurie. Și el avea de sigur greutățile lui și de aceea avocatul cu toată durerea inimii sale s'a silit să aranjeze chestiunile ce i se prezentau cu privire la pământ, hârtii de valoare și lemne. Aceasta nu era ușor pentru el, era aproape amețit. Mai mult dorea să meargă acasă spre a-și aranja lucrurile sale personale ce-l chinuiau.

Dar iată că între altele fermierul începu să-i povestească lunga istorie a vieții sale. El povesti ce mare ajutor avusese din partea soției sale și câtă bucurie și pace îi adusese.

„O, câtă pace!“ exclamă el.

Avocatul asculta cu multă atenție. Nu dorea altceva decât pace. Cu toată inima dorea să aibă pace.

„Dvs ați fost totdeauna așa de fericit?“, întrebă el.

„Nu!“ Soția mea a avut un temperament atât de aprins ca și părul ei; în primii doi ani se părea că toate spiritele rele o cuprinsese, până ce am învățat trei cuvinte minunate, și ele sunt cu adevărat cuvinte minunate. Ele sunt cele mai grele cuvinte de pronunțat când cineva este mâniat, însă ele sunt bune. Ele rămân în gât. Aproape că te înnece. Însă într'ânsele stă puterea cerului.

De aci înainte ei au fost prieteni intimi, și când avocatul se întoarse seara acasă ținu bine în inima sa aceste trei cuvinte.

N'a durat mult până ce avu nevoie de ele. După câteva zile s'a ridicat din nou o furtună, și tânăra femeie stătu înaintea bărbatului cu obraji aprinși de mânie. Când a văzut-o astfel, s'a îndurerat. El știa că ea nu are dreptate. Însă în inima sa gândea la cele trei cuvinte și întinzându-și brațele îi zise: „Eu te iubesc“.

Ele au câștigat biruința, după cum ele totdeauna trebuie s'o câștige. Eu cred că noi punem mâna pe cheia porții cerești când ni le însușim și le întrebuițăm.

Cerul este un loc unde Satana n'are intrare, pentru că el a fost aruncat de acolo. De asemenea n'are intrare nici în căminul nostru, dacă manifestăm spiritul iertării. Aceste trei cuvinte în adevăratul lor înțeles fac deosebirea între căminul pământesc și cel ceresc.

Trad. de M. I. Hariuc.

M. I. Vine.

Școala de Sabat și căminul

„Părinților le este dată o serioasă răspundere de a conlucra cu instructorii în școala de Sabat”. — E. G. White.

Președintele școlii de Sabat ar putea gândi: „Căminul nu mă privește pe mine. Eu sunt destul de ocupat cu conducerea unei bune școli de Sabat ca să mai mă gândesc și la căminurile din cari vin membrii”. Instructorul ar putea spune și el: „Eu fac tot ce pot ca să-mi instruesc clasa, astfel ca membrii să prindă ceva din lecțiuni. Nu este de datoria mea să-mi pierd timpul cu căminurile elevilor mei”.

Adevărata legătură dintre școala de Sabat și cămin pare a nu fi recunoscută de către mulți slujbași ai școlii de Sabat și de către mulți părinți. Următoarea declarație trebuie să fie studiată:

„Dacă se cere ca instructorul să facă eforturi precepute și continui, totuși nu ar trebui să se înțeleagă prin aceasta că toată sarcina este pusă numai în sarcina slujbașilor școlii de Sabat și ai bisericii, ci această lucrare ar trebui să-și aibă temeliile și forțele de susținere în lucrarea din cămin”. — „Mărturie pentru școala de Sabat” p. 31.

Căminul are cea mai puternică influență în viața unui copil. Fără conlucrarea căminului, școala de Sabat e sortită cel puțin la un succes parțial. Prin binecuvântarea deosebită a Cerului, școala de Sabat din când în când câștigă și conduce copii și tineret la Mântuitorul, în ciuda influențelor protivnice ale căminului, dar aceste exemple sunt excepții dela regula generală. Pe orice cale posibilă școala de Sabat trebuie să caute să stabilizească un puternic spirit de conlucrare cu căminul. Un insucces în privința aceasta aduce după sine dezastru.

În legătură cu citatul de mai sus este unul care arată necesitatea conlucrării din partea părinților:

„Răspunderea pe care Dumnezeu a dat-o bărbaților și femeilor ca părinți, mulți au trecut-o dela ei asupra slujbașilor școlii de Sabat și asupra influenței Comunității. Dar fiecare își are lucrarea sa, și părinții cari neglijează a-și împlini partea vor fi cântăriți în balanță și găsiți ușori”. — *Idem*, p. 31.

„Părinții și copiii ar trebui să lucreze mână în mână cu dirigințele și instructorii, în felul acesta dând dovadă că apreciază munca depusă pentru ei”. — *Idem*, p. 6.

„Dumnezeu ar vrea să aibă pe acei cari se prind a fi ucenicii Săi pe deplin înzestrați cu dovada doctrinele Cuvântului Său. Când și unde se poate obține lucrul acesta în modul cel mai bun decât în tinerețe și la școala de Sabat. Părinții n'ar trebui în niciun caz să trateze cu indiferență această problemă”. — „*Review and Herald*”, 28 Noembr. 1878.

În lumina acestor declarații putem foarte bine să punem întrebarea: Este conlucrarea din-

tre școala de Sabat și cămin de o importanță primară, sau secundară? Ținta recunoscută a școlii de Sabat și natura străduințelor sale este cuprinsă în totul în inima fiecărui cămin, pentru că principiile pe cari este întemeiat adevăratul cămin sunt absolut creștine. Oricine trimete un copil la școala de Sabat cu gândul de a-și liniști conștiința care îl mustră pentru neglijența sa de a nu-i fi dat învățăturile spirituale, înțelege rău scopul ei. Școala de Sabat nu poate să stea mai alături de copil decât căminul, și nici instructorul decât părintele.

Nimeni să nu disprețuiască eforturile binevoitoare și iubitoare ale instructorilor față de tineri și copii, dar este greu să înțelegem simțimintele cari îndeamnă pe unii părinți creștini să încredințeze altora întreaga pregătire a celor mai prețioase giuvaeruri ale lor pentru viața veșnică. Este o stare destul de tristă care adeverește în unele cazuri, zicala că instructorul are o mai mare influență spre bine asupra unui copil, decât părinții. Este mai ușor, în unele cazuri, să hotărâști pe un băiat sau o fată ai cărui părinți nu sunt credincioși, să primescă Evanghelia, decât să lași vreo impresie durabilă asupra minții copiilor al căror cămin este numit creștin, dar ai căror părinți prin viețuirea lor zilnică tăgăduesc aceea ce pretind că sunt. În mod neschimbat și continuu copilul judecă însemnătatea creștinismului prin viețile aceluia cari îl trăiesc.

Școala de Sabat dă pe față spiritul căminului

Participarea regulată la școala de Sabat exact la ora hotărâtă, depinde de obiceiurile generale din cămin.

Studiul cuvenit al lecțiunii școlii de Sabat va fi asigurat numai prin credințioșia în studiul Bibliei în cercul familiar.

Respectul pentru Casa lui Dumnezeu, și purtarea în timpul orelor de cult, arată fără greș gradul de liniște desăvârșită care domnește în timpul devoțiunii familiare, și spiritual general de ordine și respect pentru autoritatea din cămin.

Spiritul misionar al școlii crește îmbucurător numai atunci când el devine o parte din viața de familie. Gradul de sacrificiu reprezentat prin darurile aduse depinde de atitudinea căminului

față de milioanele cari pier fără Hristos în întunecul păgânismului.

Căminul este locul în care iubirea față de școala de Sabat este deșteptată, nutrită și susținută. Și tot căminul este locul unde se naște și se întărește spiritul de nepăsare, critică și îndolală.

În aceste zile, când influențele rele ridică munți înalți de fiecare parte, căminuri și școli de Sabat pline de spirit ar trebui să-și dea mâna spre a ridica un zid de apărare peste care niciun membru al vreunui cămin sau școală să nu poată trece, spre nimicirea sa proprie.

Cum pot conlucra părinții

Respectând școala de Sabat. — Părinții trebuie să facă din cămin un centru de influență spre folosul școlii de Sabat ca instituție. Respectul față de școală, față de slujbașii și instructorii ei trebuie să fie întipărit prin exemplu și învățatură. Credincioșia față de fintele școlii, credincioșia față de fiecare conducător care caută să le susțină alipirea de datoriile învederate ale căminului în legătura sa față de școală, ar trebui să fie ca regulă. Slăbiciunile dovedite în școală sau în conducătorii ei n'ar trebui să formeze tema comentariilor defavorabile în cămin. Numai ceea ce este bun în școală trebuie să fie accentuat și slăvit în cercul familiar. Când poate fi dat un sfat bun în vederea îndreptării unei slăbiciuni recunoscute; părinții ar putea să se consfătuiască cu slujbașii sau instructorii, cari trebuie să vadă cu ochi buni interesul lor, și să folosească din sfatul lor.

Cu privire la atitudinea cea bună a căminului în educarea copiilor în ce privește răspunderile lor religioase, avem această declarație:

„In tot ce se raportă la succesul lucrării lui Dumnezeu, primele victorii trebuie să fie câștigate în viața de cămin. Aci trebuie să înceapă pregătirea pentru școala de Sabat. De-a-lungul săptămânii părinții să-și aducă aminte că locuințele lor trebuie să fie o școală în care copiii să fie pregătiți pentru curțile cerești. Faceți ca cuvintele lor să fie cuvinte cuvântoase. Niciun cuvânt pe care n'ar trebui să-l audă copiii lor, să nu le scape de pe buze. . . . În fiecare dimineață și seară prezentați pe copiii voștri înaintea lui Dumnezeu ca moștenirea Sa răscumpărată prin sânge. Învățați-i că cea mai înaltă datorie și cel mai înalt privilegiu al lor este de a iubi și a servi lui Dumnezeu“. — „Mărturi“, Vol. p. 354.

Rugându-ne pentru școala de Sabat. — Trebuie să se înalțe mereu rugăciuni în cămin pentru școala de Sabat. Importanța acestui serviciu ia proporții în mintea copiilor și tinerilor când tatăl și mama se roagă pentru școală, pentru slujbașii ei, pentru instructorii lui Ionel și Mariei și pentru elevii față de cari se interesează familia.

Venirea regulată și punctuală. — Căminul

trebuie să fie o fortăreață în ajutorul școlii de Sabat spre a asigura venirea regulată și punctuală a membrilor. Părinții înțeleg în mod instinctiv necesitatea de a face pe copii să meargă la școală la timpul hotărât în fiecare dimineață pentrucă întârzierea sau absența fără motiv neîntemeiat nu este luată în seamă. Oare nu este lucru curios că școala care se ține în ziua Săbatului n'are un loc tot așa de important în mintea părinților? Dimpotrivă, nu este lucru neobișnuit pentru părinți și copii ca să întârzieze sau să lipsească adeseori, fără motive. Căminurile membrilor noștri, concludând cu școala de Sabat, într'un timp foarte scurt ar învinge acest mare rău care slăbește și nimicește în cel mai înalt grad influența școlii de Sabat, și împotriva căruia slujbașii și instructorii se luptă în zadar.

Studiind lecțiunea. — O comparație este iarăși potrivită. Pentru ce cel mai important manual este tratat cu atâta neglijență și nepăsare, în timp ce Ionel și Maria studiază geografia, cetirea, istoria și matematica. Lucrarea căminului în aceste lucruri esențiale trebuie făcută într'un fel sau altul, zi după zi. Dar, vai! auzim încă plângerea din partea căminului că nu este timp pentru studiul lecțiunii școlii de Sabat în fiecare zi, mai ales dacă Ionel și Maria studiază o serie de lecțiuni cu subiecte diferite de acelea din lecțiunile pentru adulți.

Succesul pe care l-au realizat copiii în școala din afară este așteptat acasă cu mare interes. Este potrivit să privim cu indiferență raportarea zilnică a studiului lecțiunii școlii de Sabat?

Inscrieți în inimile voastre, părinți, că atitudinea pe care voi o luați față de studiul lecțiunii școlii de Sabat este măsura cu care copiii voștri măsoară valoarea Cărții Cărților.

O mamă care și-a crescut mica sa familie în temere de Dumnezeu, dă acest sfat:

„Copiii ar trebui să învețe lecțiunea școlii de Sabat nu cu gândul că este o povară. Istoriile din Biblie sunt cele mai interesante istorioare din lume. Ele nu sunt istorioare din viață, ci sunt însăși viața. Părinții ar trebui să-și ia timp să povestească aceste istorioare copiilor lor într'un mod așa de încântător încât să fie captivați de ele. Incepeți studiul lecțiunii școlii de Sabat în Sabat după amiază, sub umbra vreunui pom sau într'un loc care știți că place copiilor. Continuați această lucrare bine începută în cămin în fiecare zi din săptămână, potrivit unelor părți din lecțiune pentru nevoile speciale ale fiecărui copil. În fiecare zi următoarea revedeți ceea ce ați avut mai înainte, punând pe copii să povestească tot ceea ce pot să-și aducă aminte. Îndreptați orice impresie rea pe care ar fi putut-o primi, și reamintiți-le cele despre cari au uitat. Apoi mergeți mai departe cu alte puncte din povestire. Când sosește Vineri seara, ei vor fi în stare să povestească întreaga lecțiune într'un mod legat, și în Sabat de dimineață nu se vor gândi să lipsească de la școala de Sabat, ci vor fi foarte doritori să spună pe dinafară povestirea instructorului lor, și să aducă un dar spre a trimete aceeași povestire și altor copii cari n'au auzit niciodată de ea“.

Impotrivirea împlinește profetația

Chipul cel mai bun în care cineva poate dovedi că a primit Biblia ca solia divină de iubire și mântuire este luând-o ca sfătuitor, de a face din ea candela picioarelor sale spre a-i lumina calea, și de a descoperi puterea Cuvântului dumnezeesc în viața sa transformată prin Spiritul Sfânt după chipul Mântuitorului său, Domnul Isus Hristos. Același lucru și când este vorba de scrierile cari le avem datorită darului profetației. Cineva dovedește că crede în origina divină a scrierilor acestora dacă se străduiește din toată inima să le pună în practică în propria sa viață. Se poate ca asupra anumitor puncte tehnice, cineva să nu aibă aceeași părere ca alții: însă acela care caută să aplice în propria sa viață — și, dacă el este un membru conducător, în activitatea bisericii și organizația acestei mișcări — îndrumările ce ne sunt date prin solul Domnului, acela dovedește cu prisosință că crede în învățătura darurilor spirituale. Ascultarea, mai presus decât discuția asupra punctelor tehnice asupra cărora se face deosebirea, este piatra de încercare ce desvăluie realitatea credinței pe care o are cineva față de Biblie și Mărturie.

În legătură cu scrierile sorei E. G. White există anumite puncte tehnice cari sunt greu de înțeles, la fel cum este cazul și în Biblie. În această serie de articole am tratat câteva din aceste chestiuni. Lungimea acestei serii nu ne permite, cu toată părerea noastră de rău, să îndelungim discuția asupra acestor puncte tehnice. Însă, fie că sunt sau nu înțelese, aceste chestiuni nu ar trebui să devină, prin importanța care li se dă, o dovadă de drept-credințioșie sau încă un teren de neînțelegere, o linie de despărțire între frați.

Dimpotrivă să căutăm să ne apropiem de aceia cari au o altă părere decât a noastră stăruind asupra punctelor de căpetenie cari ne unesc și dând cât mai puțină importanță lucrurilor mărunte cari ne despart.

În Biserica lui Hristos au fost totdeauna două clase de oameni: înaintașii și codașii, radicalii și conservatorii. Aceste două clase mai există și astăzi. Unii socotiți de frații lor ca niște codași și necredincioși, modernii Toma; alții sunt iuți și impulsivi, cum era Petru. Dumnezeu îngăduie ca aceste diferite temperamente să fie laolaltă pentru ca unul să învețe dela altul, și ca îmbelșugarea unuia în ceva să acopere lipsa altuia.

Acolo unde domnește un spirit de iubire creștină, nu auzim așa de des strigătul de fa-

natism fiindcă un frate este zelos și entuziast în dovedirea credinței lui; și nici nu vom auzi socotindu-se ca necredincioși aceia cari nu înaintează așa de repede după cum ar fi dorit tovarășii lor de drum. Iubirea creștină ține pe liberali și pe conservatori în limite înțelepte.

Rapoarte false

În cursul anilor, au fost răspândite multe sunuri rele cu privire la ceea ce ar fi spus sora White cu privire la o chestiune sau alta. Se raportează că ea a făcut vreunui o declarație, care însă nu a fost publicată, cu privire la o doctrină biblică sau la vreo lucrare a Bisericii. Din nenorocire, totdeauna se găsesc unii cari să asculte și să ia în seamă asemenea sunuri. Noi o spunem aci că nu știm nimic despre părerea sorei White în afară de aceea ce ea a exprimat în cărțile și articolele pe cari le-a scris.

Cu privire la aceasta să cetim sfaturile bune pe cari le găsim în *Mărturie*, Vol. V, p. 696.

„Și acum, către toți aceia cari au o dorință după adevăr le voi spune: Nu dați crezare rapoartelor necontrolate cu privire la ceea ce sora White a făcut, a spus sau a scris. Dacă vreți să știți ce a descoperit Domnul prin ea, citește scrierile sale. Este vreun punct ce interesează și asupra căruia ea nu a scris, nu te prinde de el cu patimă și nu răspândești vestii ca și cum ea ar fi spus“.

Dacă persoanele cari prind cu mare grabă orice „se zice“ și-ar lua mai mult timp pentru studiul scrierilor sorii Domnului, ar da mai puțină atenție rapoartelor false ce le vin la urechi.

Vechii Atenieni aveau reputația în aceea că își luau mult timp pentru ascultarea și istorisirea noutăților. Dar din nenorocire, puțin dintr-ei primiră adevărurile Evangheliei.

Războiul contra Bisericii.

Cuvântul inspirat ne spune în chip lămurit că biserica sfârșitului va suferi prigoana din pricină că păzește poruncile lui Dumnezeu și că în mijlocul ei se manifestă spiritul profetației. Și apostolul inspirat afirmă:

„Și balaurul, mâniat pe femeie, s'a dus să facă războiul cu rămășița seminției ei, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos“. Apoc. 12, 17.

Impotrivirea față de biserica ce păzește poruncile lui Dumnezeu și în deosebi cea de a patra fu stârnită mai întâiu de oameni din lume.

care nu cunoscuse de aproape mișcarea noastră. Dar cea mai mare parte dintre aceia care se ridicară împotriva spiritului profeției erau Adventiști de Ziua Șaptea apostaziați. În împotrivirea lor, ei reprezintă mânia balaurului față de Biserica fărșitului — la fel cum această mânie este reprezentată prin împotrivirea lumii față de această Biserică din pricină că ea ține Sabatul.

În această îndoită împotrivire, noi recunoaștem deci un semn al timpului, o împlinire directă a profeției făcută de apostolul Ioan, acum aproape două mii de ani. Această împotrivire suntem siguri că nu se va micșora ci dimpotrivă se va accentua din ce în ce mai mult și nu se va da în lături de a folosi mijloacele cele mai puțin recomandabile în vederea ajungerii scoperilor sale.

Credeți în Domnul și în profeții Lui

Acela care a putut să-și dea seama de binefacerile spiritului profeției în Biserică nu va găsi niciun motiv de a pune la îndoială origina sa divină.

Istoria acestei mișcări arată că în nenumă-

rate rânduri Domnul S'a servit de acest dar pentru a ocroti lucrarea Sa. De multe ori, în vremuri de criză grea, Domnul a trimis prin serva Sa o solie care a ferit Biserica de mari primejdii și chiar de desbinare.

Noi nu putem concepe că o persoană care ar fi cetit cu rugăciune soliile ce în decursul anilor au ajuns până la noi să poată să se îndoiască de sinceritatea lor. Ele merg la inimă. El posedă în ele înșile dovada propriei lor inspirații.

Scrierile publicate de sora White astăzi sunt cetite cu mai multă credincioșie și de un mai mare număr de inși decât în timpul vieții sale. Aceste scrieri, am spus-o, nu preamăresc pe autoarea lor, ci conduc pe om la Mântuitorul Isus Hristos ca Mântuitor al oamenilor, la Cuvântul lui Dumnezeu ca la dreptarul de negreșit al credinței și al purtării, și la Spiritul Sfânt ca la tălcuitorul acestui Cuvânt.

O, dacă am putea urma cu credincioșie cărarea pe care ea a arătat-o în chip atât de lămurit, cărare ce duce la Acela care spunea: „Eu sunt Calea, Adevărul și Vieța”.

F. M. W.

Evanghelia lui Matei

Se amintește de o chineză păgână care nu auzise niciodată despre Hristos sau despre solia Sa datătoare de vieță, așa cum este redată în Biblie. Părea că este aproape să se coboare în mormânt fără Hristos, pentrucă zi după zi frigurile îi istoveau corpul ei chinuit. Tot ceea ce putuse să facă doctorul vrăjitor n'avusese niciun efect. Soțul ei veghea trist la capul său, și se simțea fără ajutor în fața acestei boale grele, pe care nici doctorul vrăjitor nu fusese în stare s'o vindece.

Deodată soția sa îi făcu un semn cu capul. Tocmai se deșteptase dintr'un somn neliniștit și dorea să-i spună ceva. Cu o voce stinsă, ea zise: „Am avut un vis. Am visat că dacă aș avea o carte care se numește 'Evanghelia lui Matei' m'aș face sănătoasă. Ai auzit vreodată de o astfel de carte?”

El clătina trist din cap și răspunse: „Nu, n'am auzit niciodată de astfel de carte. Dacă aș ști de unde aș putea-o lua, m'aș duce bucuros să cumpăr una pentru tine”. Apoi el stătu, gândindu-se la visul soției sale și întrebându-se dacă va fi existând o astfel de carte în lume; dacă ar putea găsi astfel de carte, ea ar vindeca-o pe soția sa bolnavă?

La câțiva kilometri de casa unde locuia această bolnavă, locuia o credincioasă Adventistă de Ziua Șaptea. Inima sa era deschisă la glasul Spiritului Sfânt. În dimineața aceasta Spiritul părea că îi zice: „Tu trebuie să faci un fel de lucrare misionară, și să ajuți la răspândirea cunoștinței Evangheliei, care face inima ta fericită și plină de pace”.

Această soră nu avea talente deosebite, și nici nu știa cum să înceapă lucrarea pentru Domnul. De aceea, ducându-se la locuința fratelui predicator, îi spuse ce avea pe inimă.

„Bine”, zise el, „iați aci câteva exemplare din Evanghelia după Matei. Ia-le și vinde-le!”

Această idee îi plăcu sorei. Luă câteva din ele și plecă. Ieși din satul ei și se îndreptă spre altul, neputând să-și dea seama unde și pentru ce se duce. Aproape fără știe, ea ajunse la o casă și se opri să vândă acolo un exemplar din cărțile ei. Indată ce omul acela văzu cartea, fața sa se lumină de bucurie, o luă numaidecât, și zise: „Soția mea, care este bolnavă, dorește una din aceste cărți. Voiu cumpăra-o”.

Această parte din Scriptură fu cetită cu bucurie și interes. Când femeia bolnavă ceti cum Isus vindecase pe bolnavi când fusese pe pământ, credința sa creșcu, și zise soțului său: „Du-te și caută pe femeia care ți-a vândut cartea aceasta. Trebuie să vorbești cu ea”.

Soțul se duse și găsi pe această credincioasă membră a Comunității noastre. Ea veni și povestii femeii păgâne că Isus este același astăzi ca și atunci când era personal pe pământ.

Ea se rugă lui Dumnezeu ca să vindece pe această femeie, și rugăciunea aceea făcută cu credință a fost ascultată. În felul acesta o altă membră s'a adăugat Comunității noastre.

Celia R. Brines.

Şase ani în „Iadul Verde“

Dela Para, situată la revărsarea Amazoanelor în Oceanul Atlantic, călătorim în susul fluviului, de-a-curmezişul Braziliei până la Iquitos. Această călătorie ne duce prin păduri seculare, aproape necunoscute şi de o splendoare ca din poveşti. Iquitos a format punctul de plecare pentru diferite călătorii, pe cari le-am întreprins, fiind însoţiţi de Indieni, în interiorul Perului. Călăuza mea se putea lăuda, că a omorît până acum 22 de albi. Cred că nu este nimic mai interesant aci decât vieţa acestor băştinaşi. Pe de o parte ne-a uimit cugetarea şi purtarea lor naivă şi primitivă, pe de altă parte îndemânarea lor vrednică de admiraţie în învingerea greutăţilor, precum şi cunoaşterea adâncă a tainelor naturii. Am putut observa acest lucru în toate triburile.

Mai întâi am venit în atingere cu vânătorii de capete, cu tribul Chiboro, cari au obiceiul ciudat, de-a tăia celor omoriţi în războiul capetele, spre a le purta mai târziu ca un fel de podoabă în jurul gâtului, după ce le-au micşorat până la mărimea unui pumn. Modul acesta de pregătire îl ţin secret.

În ţinutul Ucayali am făcut cunoştinţă cu tribul Chunibo cari sunt specialişti în construirea şi cârmuirea luntrelor; am cunoscut apoi tribul Caşibo cari sunt şi astăzi mâncători de oameni. Ei folosesc carne de om ca să-şi însuşească puterea şi capacitatea acelor părţi din corp, pe cari le-au consumat.

Cea mai lungă şedere a mea a fost în mijlocul tribului Campa. Teritoriul tribului lor este cam cât Transilvania de mare. Era nespus de greu a intra în legături prietenoase cu aceşti sălbateci. Cuvinte şi promisiuni goale nu pot micşora ura lor contra albilor. Ceea ce mi-a înlesnit intrarea la ei a fost iubirea aproapelui, practică în tratarea bolnavilor. Sălbatecul îţi deschide inima dacă-l tratezi cu amabilitate. Cuvântul „Dumnezeu“ nu-l are în limbă lui. Frica de spirite şi superstiţia fac ca băştinaşii să trăiască într'o nelinişte continuă, determinându-i la cele mai grozave obiceiuri, cum sunt de exemplu sacrificii de oameni. Cazuri neexplicabile de moarte le explică sălbatecul prin activitatea duhului rău numit Camari. Vrajitorul învinuieşte în vreun caz de moarte pe o tânără fată că ar fi pricinuit farmecul aducător de moarte. Această sărmană fiinţă este legată de un pom şi torturată în cel mai neomenesc chip, rupându-i-se hainele de pe corp şi corpul este străpuns dela cap până la picioare cu ţepi lungi cât degetul. Înainte de a muri victima, se

grămădesc la picioarele ei lemne uscate aprinse, aşa că victima este arsă de vie suferind chinurile cele mai grozave.

Ocupaţia de căpetenie a bărbaţilor o formează expediţiile de vânătoare şi de pescuit, cari durează luni întregi. Aci îşi pot arăta marea şi neîntrecuta lor îndemânare. Rareori le scapă vânatul. Săgeata nimereste ţinta pe o distanţă de 35—40 m. şi chiar dacă ţinta ar fi de mărimea unei palme. Încă din tinereţe sunt obligaţi să facă zilnic exerciţii de ochire pentru ca în cele din urmă să devină demni membri ai tribului ca nişte ţintaşi siguri. Cu săgeata băştinaşul îşi câştigă chiar şi nevestele sale. Dacă doboară la pământ pasărea cea mică şi frumoasă a paradisului care locuieşte pe vârful copacilor din pădurile seculare, el dovedeşte tălului fetei, că este în stare să întreţină o familie ei primeşte fiica lui ca soţie. Mândră de soţul ei destoinic, femeia poartă tot felul de pene frumoase şi alte podoabe bătătoare la ochi, rezultate din vânat. Recunoştinţa ei faţă de soţul ei o dovedeşte prin confecţionarea hainelor ţesute şi vopsite de ea însăşi, cari se aseamănă cu o veche tunică romană.

Siguranţa în mânuirea săgeţii face ca expediţiile războinice să devină întâlniri primejdioase între tabere, fiindcă luptele dintre diferite tabere din unul şi acelaşi trib nu sunt o raritate. Afară de săgeată şi arc anumite triburi mai folosesc ca arme de războiu şi lănci de aruncat, măciuci de lovit, ţevi de suflat, şi săgeţi înveninate. Săgeţile prevăzute cu cârlige duc la moarte sigură căci ele nu pot fi îndepărtate fără a cauza răni mortale. Biruitorii serbează succesele lor prin mari ospete şi dansuri cari servesc totodată şi la înmulţirea neamului lor.

Cu ajutorul acestor oameni a căror încredere a câştigat-o familia mea în cele din urmă (căci împreună cu mine se afla soţia mea şi fetiţa noastră, care s'a născut în câmpul misionar), am clădit staţiunea misionară Sutchique, 75 de grade la apus de Greenwich, 11 grade la sud de Equator şi la o distanţă de 3 zile până la cea mai apropiată colonie de albi. Sălbatecii tribului Amueşa nu puteau să se împace cu ideea, că un misionar alb să locuiască între ei şi plănuiau să-l omoare chiar în prima noapte după sosirea noastră. Un băştinaş din tribul Campa, trecând pe ascuns pe lângă tabăra tribului Amueşa şi auzind de intenţiile lor, ne-a adus vestea despre această conspiraţie aşa că ne-a fost cu putinţă să zădărniciim acest plan criminal. Ținând o adunare cu oamenii din

tribul Campa au venit și 11 războinici înarmați din cap până în picioare din tribul Amueșa împreună cu șeful lor de trib și s'au așezat în primul rând în fața mea, ca să fie cu atât mai siguri de persoana mea. În jurul meu și în jurul ostașilor Amueșa s'au postat oamenii din tribul Campa. Am început vorbirea mea, arătând spre cea mai mare surprindere a ostașilor Amueșa, că aceștia au venit aci să mă omoare pe mine și familia mea. Indată văzui cum ostașii tribului Campa întindeau arcurile, așezând săgețile pentru ca după obiceiul tribului Campa să omoare banda aceea de criminali împreună cu șeful lor. Însă eu am intervenit pentru grafierea lor și le-am spus că în locul urei și răsunării trebuie să practicăm iertarea. Succesul s'a putut vedea încurând. Astăzi șeful tribului Amueșa este unul din cei mai buni prieteni ai mei dela stațiunea misionară.

Această stațiune este clădită în stil indian. Casa misionarului cu două etaje, este clădită din grinzi tari ca piatra și deasupra lor este un acoperiș de câteva mii de frunze de palmier, formând o strașină foarte lată, care apără împotriva ploii și a căldurilor tropicale. Sălbateci din cinci diferite triburi au clădit în jurul casei noastre colibe lor, astfel încât a luat ființă un sat întreg misionar cu 60 de colibe. Spre piața satului duc diferite străzi, mărginite de mănunchiuri de banani. Strada principală, care conduce spre fântână, a fost împodobită cândva în timpul absenței mele cu arcuri de triumf pentru misionar, prietenul lor cel alb.

Timpul cel mai neplăcut din an este timpul ploios care ține 4—5 luni. Săptămâni de zile soarele rămâne ascuns în dosul norilor în timp ce plouă cu găleata. Lunile Decembrie, Ianuarie și Februarie reprezintă punctul culminant al timpului ploios. Umezeala aerului devine așa de mare, încât se depune în acest timp un strat gros de mușcăi pe îmbrăcămintea și hrana noastră, iar paturile și hainele noastre nici nu se mai usucă. Ce trebuie să suporte un misionar în acest timp, puteți să vă închipuiți, când vă raportez cum într'un asemenea timp de ploaie s'au terminat medicamentele noastre și am fost nevoiți să vedem cum copilașul nostru de 11 luni, care se îmbolnăvisese de pneumonie, a murit fără ca noi să-i fi putut da vreun ajutor. Ultimul meu serviciu a fost de a face pentru copilul meu un sicriu și de a-l săpa groapa, peste care băștinașii au ridicat o colibă. Ei iubeau copilul ca și noi părinții, și aveau dorința ca să locuiască între ei chiar și după moarte. Iubirea lor era așa de mare, încât unii dintre ei, pornind spre cea mai apropiată stațiune misionară, au alergat trei zile și trei nopți prin ploaia terrenală, până când picioarele lor sângerau din cauza desişului pă-

durii și trecând peste râuri primejdioase pentru a aduce medicamentele necesare, care să salveze viața copilului.

Deosebirea dintre păgânism și creștinism nu este nicăiri așa de clar evidențiată, ca în viața de toate zilele care se desfășoară la stațiunea misionară. Ziua începe și se sfârșește cu un scurt timp de meditație și rugăciune, în centrul căruia stă Isus Hristos, pe care Indienii îl numesc Conducătorul Cel Mare. Toți locuitorii satului misionar iau parte la aceste servicii. În timpul adunărilor domnește o mare liniște și ordine. Bărbații stau la o parte a încăperii pe bănci simple; femeile se așează în mod obișnuit pe podele în cealaltă parte a încăperii. Băștinașii învață să cânte după melodia cântărilor creștine, pe cari soția mea le cântă la harmoniu. Acum câțva timp în urmă eu am fost nevoit să acompaniez aceste cântări cu o armonică de gură. Chiar și aceasta n'a fost fără succes, un lucru cu atât mai vrednic de mirare, când te gândești că băștinașii nu știau să cânte mai înainte. După adunare ei părăsesc unul după altul casa de adunare, mai întâi tinerii, după aceea bărbații și în urmă de tot femeile, la o distanță respectoasă după cum traversează de altfel și pădurile și după cum obișnuiesc să facă toate călătoriile lor.

După rugăciunea de dimineață bărbații merg la vânat sau pescuit, ca să aprovizioneze familiile lor cu hrană. Femeile îngrijesc de treburile casnice și între timp cultivă plantațiile. Hrana principală constă din vânat, pești și rădăcini de yucca (plantă asemănătoare cu cartofii) și banane. Din aceste fructe ei pregătesc băutura lor zilnică numită ciabo și nefermentatul massato, care fermentat este folosit ca băutură amețitoare. Evanghelia a produs în cel mai scurt timp o schimbare de necrezut în viața pieilor roșii. Poligamia și jertfele de oameni au încetat. Nimeni nu se mai îmbată. În tot satul nu se găsește cheie, pentru că nimeni nu fură. Fiecare lucrează și este mulțumit. Numai poliția ar fi aici fără lucru. Toate problemele, pe cari păgânismul le oferă sălbatecilor, sunt pe deplin rezolvite prin creștinism. Acești oameni sălbateci și războinici, cu priviri întunecoase, au devenit ființe vesele și surâzătoare, slujind cu toții Marelui Conducător Isus, cu credincioșie. Între ei și noi s'a format o prietenie cordială și sinceră, lipsită de orice fățarnicie. Noi am fost recunoscuți în cele din urmă ca făcând parte din tribul lor și nu cunoaștem nicio nedreptate reciprocă, nicio lipsă de iubire în toți acești ani ai viețuirii noastre împreună.

(Va urma.)

W. Schaeffler,

misionar între vânătorii de capete din Peru.

BULETINUL ZECIMII

Implinirea continuă a Cuvântului dumnezeesc

„Oriunde poporul lui Dumnezeu, în orice timp al istoriei lumii, a luat parte cu bucurie și voioșie la planul Lui prin sprijin sistematic (plătirea zecimii), prin daruri și sacrificii, ei au văzut împlinindu-se făgăduința neclintită că prosperitatea avea să însoțească totdeauna străduințele lor exact în măsura în care ei au ascultat de cerințele Sale. Când ei au recunoscut cerințele lui Dumnezeu, și s'au supus orânduiriilor Sale, onorându-L cu averea lor, hambarele lor erau pline de belșug. Dar când ei au jefuit pe Dumnezeu în zecimi și daruri, ajunseră să vadă că ei nu-L jefuiau numai pe El ci și pe ei înșiși; căci El mărginea binecuvântările Sale față de ei, exact în măsura în care ei își restrângeau darurile lor către El”. — „Mărturii”, Vol. III, p. 395.

Nouă zecimi valorează mai mult decât zece zecimi

„Un Dumnezeu Atotștiutor cunoscând mai bine ce sistem de aducere de daruri ar fi mai potrivit cu planurile Sale, a dat poporului Său îndrumări în privința aceasta. Meru s'a dovedit că nouă zecimi valorează mai mult pentru ei decât zece zecimi”. — „Mărturii”, Vol. III, p. 546.

O făgăduință minunată

„Semănătorul își îmulțește sămânța aruncând-o. Tot la fel este și cu aceia cari sunt credincioși în împărțirea darurilor lui Dumnezeu. Impărțindu-le ei își îmulțesc binecuvântările. „Dați, și vi se va da”, a făgăduit Dumnezeu, ba încă, vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra”. — „Faptele Apostolilor”, p. 345.

„Cu cât dăm mai mult cu atât primim mai mult. În felul acesta noi fără încetare putem avea credință, încredere, putem primi și putem da”. — „Hristos, Lumina lumii”, p. 370.

Un moment solemn

„Dă-ți socoteală de isprăvnicia ta, se va auzi curând”. — „Mărturii”, Vol. II, p. 571.

Dăinuind ca și legea lui Dumnezeu

„Acest deosebit sistem al zecimii a fost întemeiat pe un principiu care e tot atât de dăinuitor ca și legea lui Dumnezeu. Acest sistem al zecimii era o binecuvântare pentru Iudei, altfel Dumnezeu nu l-ar fi dat lor. De asemenea el va fi o binecuvântare pentru aceia cari îl pun în aplicare până la sfârșitul vremii. Tatăl nostru ceresc nu a orânduit planul dăruirii sistematice în scopul de a Se îmbogăți pe Sine, ci spre a fi o mare binecuvântare pentru om. El a văzut că acest sistem de darnicie era exact lucrul de care avea nevoie omul”. — „Mărturii”, Vol. III, pp. 404, 405.

Credincioșia în zecime

„In felul acesta ei vor câștiga binecuvântări bogate. Insuși Dumnezeu va face sufletele lor asemenea unor grădini adăpate, cărora nu le lipsește apă”. — „Faptele Apostolilor”, p. 340.

„Voiu turna o binecuvântare de nu va fi destul loc s'o primiți. Și voiu mostra pentru voi pe cel ce mănâncă (lăcusta)”. Mal. 3. 10. 11.

ECOULUI

În frumoasele pagini ale revistei „Ecolul” a Școlii, se întrezărește idealul cristalizat în formă definitivă a pleadelor de studenți, cari au defilat an cu an prin Mărețul edificiu „Institutul Biblic”, dela fondarea lui și până în prezent.

Felicităm cu bucurie acest mic început de operă izvorită din mințile fragede, cari cu pași de plumb și-a luat forma cerută de vreme. Dela miile de scrisori volante, individuale, la o revistă tipărită în condiții tehnice fără să-și schimbe ținută; ba încă ceva mai mult fiind compusă din frânturi de subiecte interesante, în miniatură rupte din complexul izvor de cunoștințe.

Când zic „Ecolul”, înțeleg micul cerc „parlamentar” al „Institutului Biblic”, unde păreri, propuneri și susțineri scânteiau prin mințile gânditoare ale tinerilor elevi doriți să-și spună cuvântul. Era o bucurie plină de entuziasm, și emoție; era ceva ce nu știam prejui în deajuns atunci. O, dacă ar mai fi odată! Un cuvânt ar fi potrivit aci pentru cei cari trec pe această cătare atunci abia imaginară nouă, iar azi drum bătut, „să folosească bine clipele de aur cari nu se mai întorc”.

„Ecolul”, e o necesitate cerută de vreme în istoria Școlii și a denominațiunii noastre. Scopul Școlii Misionare este de a pregăti tineri pentru lucrarea Domnului. Scopul „Cercului Ecolul”, este de a răspândi o educație creștinească în rândurile tineretului Advent din țara noastră, ba chiar și dincolo de hotarele ei. Deci, „Ecolul” trebuie încurajat, iar Școala trebuie susținută mult de noi cari îi înțelegem menirea, invitând și pe alți tineri a se pregăti în ea.

Pe această cale îndemn cu iubire sfântă pe toți acei tineri și tinere cari stau încă nehotărâți la răspântie, să pășească hotărâți înainte spre a vizita această cetate de salvare și a se adăpa din izvoarele de cunoștință sfântă ce curg acolo din belșug. Iar dacă vă întâmpină prieteni cari caută să vă pună piedeci pe cărare, schițându-vă Școala în colori urâte, nu-i ascultați; aceștia fac parte dintre criticoși și invidioși, ei nu vă doresc fericirea nici mântuirea; în asemenea cazuri cetiți Ps. 37, 5. 6. 23—25.

Avem mii de exemple în Biblie și istorie când idealuri au fost distruse prin faptul că cei ce le urmăreau, au plecat urechea la cei cu inimi

mici. Noi suntem îndemnați să ne punem încrederea în Cel care a făgăduit; El zice: „Vino și vezi”. „Cercați-mă cu aceasta!” Și apoi: „Cel ce va birui va moșteni toate acestea!”

Acei cari urmăresc un ideal nu trebuie să aplece stindardul, chiar dacă ar muri cu el în mână.

Nu vă gândiți că mai este timp până la anu, căci vremea trece repede și pregătirea trebuie s'o faceți chiar de azi, pentru ca în ziua aceea sublimă când să plecați la Școală să fiți în totul gata. „Împărăția se ia cu năvală și cei ce năvălesc pun mâna pe ea”.

A venit vremea când trebuie să luăm hotărâri repezi, și imediat să le și înfăptuim.

O fetiță, povestind despre viața lui Enoch de umblare cu Dumnezeu, zise: „Enoch a vizitat așa de des pe Dumnezeu până când odată Dumnezeu nu-l mai lăsă să plece, oprindu-l la El”. Tot așa și voi jubiți tineri; faceți Școlii Misionare o vizită sau chiar mai multe și poate că se va găsi o ușă deschisă prin care să intrați și să rămâneți acolo.

Fost elev I. Dănilă

Vindecat de cancer

Cu ocazia Adunărilor Anuale ținute la Washington în vara aceasta, un frate scandinav a povestit cum Domnul l-a vindecat de cancer și l-a scăpat de viciul fumatului.

De mai mulți ani el locuise cu familia sa în Alberta, Canada, și era membru al unei biserici luterane norvegiene. Încă din copilărie el devenise un fumător pasionat. După ce s'a mutat în statul Washington, soția sa primi adevărul și se alătură Comunității Adventiștilor de Ziua Șaptea. Timp de mai mulți ani el își dădea seama că trebuie să-și predea inima lui Dumnezeu și să stea alături de Hristos, dar totdeauna era tras înapoi de puternica dorință de a fuma.

Într'una din zile observă o mică bubă pe buză. Această bubă creștea și părea a nu se vindeca, așa că se duse la un doctor, care îi spuse că este cancer provenit din folosirea tutunului. Ulcerul de pe buză creștea mereu. El a consultat pe mai mulți doctori, dar niciunul n'a fost în stare să-i dea vreun ajutor. În cele din urmă se hotărî să meargă în Canada, unde urma să fie operat, tăindu-i-se partea canceroasă din buză.

În primul Sabat pe care îl petrecu în Canada, înainte de a vedea pe doctor, Domnul lucră cu putere asupra inimii sale și nu-i dete pace. În seara a-

cea după Sabat el se plecă în rugăciune serioasă înaintea Domnului, mărturisindu-și păcatele sale și predându-se lui Dumnezeu. El ceru dela Dumnezeu cu să-i dea biruință desăvârșită și mântuire. Domnul dădu pace sufletului său și primi consacrarea sa, îi iertă păcatele și îl salvă.

Când se deșteptă a doua zi de dimineață, își dădu seama că se întâmplase ceva, și pipăindu-și buzele observă că ulcerul dispăruse și el fusese vindecat. După un răstimp doctorii îl supuseră din nou unei examinări amănunțite și îi făcură cunoscut că fusese complet vindecat de cancer. Pofta de a fuma dispăruse și ea, și din ziua aceea și până astăzi, frațele acela n'a mai atins tutunul și nici n'a mai dorit după el.

În timpul aceleiași adunări, mai multe persoane cari cunoșteau pe acest frate înainte și după vindecare, mărturisiră spre slava lui Dumnezeu și a adevărului binecuvântat că Isus este același ieri, astăzi și în veci.

Louis Halswick.

Vrei să faci un cadou plăcut și folositor, cuiva la care ții, și ai vrea să-l vezi mântuit? Abonează-l la cel puțin una din revistele noastre. Costul unui abonament pe un an, 48 lei, la oricare revistă.

Zile frumoase din 1935, la Școală

9—17 Martie. Ce plăcută este pentru noi această zi de Sabat când cu inimile pregătite, cu greșelile mărturisite pășim cu evlavie în Săptămâna de Rugăciuni a Mis. Vol. Strigăte pline de putere se revarsă din inima fiecărui tânăr spre tronul lui Dumnezeu cu același rezultat pe care l-a avut Petru, când în clipa de primejdie a strigat „Doamne salvează-mă...”. Și într-adevăr multe biruinți au fost câștigate prin credința în jertfa Domnului Hristos. Întreaga săptămână, împărțiți în grupe de rugăciuni, viața noastră s'a scurs în meditație și rugă. Se părea că cerul se unise în acest loc cu pământul aducându-ne în imediata apropiere de ibitul nostru Mântuitor. Către sfârșitul ei fiecare dintre noi ne-am reînnoit, față de Dumnezeu, legământul de a duce o viață vrednică unui fiu al Cerului: să respingem „curentul aspirațiilor nebunatic și să deschidem larg inima noastră iubirii răscumpărătoare a lui Isus”. Odată cu consacrară noastră s'a adus și un dar misionar pentru insula Capului Verde, care împreună cu colecta celorlalte Sabate a rezultat frumoasa sumă de 1.089 lei. Sacrificii modeste despre rezultatul cărora va vorbi veșnicia.

9 Aprilie. Pentru noi, adevărata zi de primăvară după cum ne-a anunțat Administratorul fermei, începe astăzi prin faptul că suntem invitați cu toți să mergem la semănat cartofi. Cu o bucurie nespusă, fete și băieți schimbăm hainele de clasă și până la ora 12 peste două hectare de cartofi sunt deja semănate. Ne-am dovedit, că după cum suntem elevi și misionari putem fi în același timp harnici agricultori.

10 Aprilie. Ceasul electric ne anunță ora de capelă. Sala e schimbată și câteva locuri sunt goale. Suntem în preajma unui eveniment important căoi imediat își fac apariția elevii din ultimul an. A șasea promoție a acestei școli va primi distincția ca făcând parte din clasa Absolvenților, pregătindu-se să plece din viața de școală în școala vieții. Când i-am privit pe cei opt, la care se vor mai adăuga până la sfârșitul anului încă doi, mi-a făcut impresia unor eroi ce se întorc dintr-o mare bătălie. Au avut de suportat lipsuri, greutate și descurajări, la care s'au adăugat clipe de bucurie și fericire, dar la gândul că drumul lor e pe sfârșit oboseala lor dispare și un lucru le surâde în față — „Înainte cu Isus”. Noi cei cari mai rămănem vom lua pildă de perseverență, iar lor le dorim „Să impace pe oameni cu Dumnezeu.”

13—14 Aprilie. Adunarea Cercului Mis. Vol. e consacrată experiențelor făcute în primele zile ale Săptămânii de Colportaj. Minunata călăuzire a Duhului Sfânt care s'a dovedit cu noi toți și la auzul că s'a distribuit deja literatură în valoare de 5679 lei, fac pe toți cei de față să aștepte cu înfrigurare a doua zi când opera începută să fie desăvârșită.

20 Aprilie. Ziua biruinței și a biruitoarelor, căci se vor acorda premiile celor șapte eroi cari au distribuit cea mai multă literatură în această Campanie. Aceasta zi ne dă o mică idee de marea sărbătoare a mântuitorilor la venirea Domnului. Plecați la lucru cu lozinca „Înainte spre cea mai mare Campanie”, Spiritul Sfânt a fost de față ca să însuflețească pe tinerii Institutului Biblic. Deși se bănuște că ținta de 8000 lei a fost atinsă totuși într-o tăcere solemnă ascultăm raportul care ne umple de uimire și admirație pentru bunul Dumnezeu. 17.831,50 lei este suma realizată de 60 lucrători harnici dintre cari primii opt au vândut de 11.609,50 lei. Aceasta nu este o monedă rece ci este o forță care reprezintă energie, stăruință, zel și luptă. „Aceștia sunt bani converțiți” — a spus Directorul școlii.

La împărțirea premiilor, cari și ele au fost foarte bogate, s'a putut constata o așa mare bucurie și fericire cum nu am mai văzut și simțit până acum. Se vede în viitor influența cea mare care va urma de pe urma acestor stăruinți unite. A Dumnezeului nostru să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea și tăria în veci. Amin.

31 Mai. E ziua Juniorilor: ziua când penultima clasă primește această distincție. Această zi marchează sfârșitul unei munci încordate și a unor eforturi extraordinare în luptă cu greutatea și furtuna deslănțuită de cel rău cu scopul de a naufragia barca noastră pe oceanul vieții. Dar, când primejdia era mai mare razele unui far puternic au apărut în depărtare. Era Isus care ne-a întărit din nou speranța noastră. Încă un efort și iată-ne ajunși la mal... De acum preludivul unor acțiuni puternice se așteaptă dela acești tineri. Vor putea ei să-și ajungă ținta propusă de a fi „o pildă pentru credincioși și o lumină pentru lume”? Cu siguranță, căci motto al lor este: „Pot totul prin Hristos”: Prin El și lumea va fi salvată prin conlucrarea credincioșii și desinteresată a copiilor Săi.

2—6 Iunie. Ultimul examen a început. Elevii în haine de sărbătoare, veseli și bine dispuși, se pregătesc pentru lucrările scrise. Câtă deosebire între elevii Institutului Biblic și cei din alte școli, în pragul examenelor...! Aci raporturile dintre profesor și elev sunt amicale și încrederea reciprocă cimentează acest lucru. Unde ați mai auzit ca un profesor, după ce a anunțat chestiunile de examinare să părăsească clasa lăsând pe elevi singuri. Și totuși acest lucru se întâmplă aci, căci elevului îi sunt sădite în inimă însușiri atât de curate încât profesorul e sigur de onestitatea elevului său. Dar și aceasta e poate cel mai mare examen pentru elevul însuși.

8 Iunie. Câtă onoare și câtă cinste nu se cuvine acelei Comunități care prin lucrare și rugăciune prezintă Domnului suflete salvate. Astăzi Comunitatea noastră oferă Domnului, ca trofeu al biruinței, opt tineri smulși din lume și închinați în slujba Lui. Au fost hrăniți de mâini gingașe cu cea mai bună hrană, până ce au ajuns la maturitate spirituală. Unind bucuria noastră cu a îngerilor sfinți, dorim noilor copii ai lui Dumnezeu călătorie ușoară spre plaiurile cerești.

13—17 Iunie. În aceste zile cari constituie coroana străduințelor școlarești, mulți oaspeți de seamă au venit să împărțească cu noi cele mai plăcute amintiri. Conducătorii Uniunii, cari acordă toată atenția lor acestei instituții de educație, părinți, frați și surori sărbătoreșc împreună cu noi acest sfârșit de an. Cei cari au luat cu ei cuvintele sublimе trimise de Dumnezeu cu această ocazie prin servii Săi și le vor pune în practică, cu siguranță vor deveni cei mai puternici bărbați de caracter. Dar iată că sosește și ora despărțirii. Lacrimi de bucurie și lacrimi de întristare strălucesc în ochii tuturor. Doi dintre iubiiții noștri profesori ne părăsesc ascultând chemării făcute, în timp ce alți doi le ia locul. Ei au plecat dar amintirile lăsate de-a-lungul vremii în inima noastră vor rămâne pentru totdeauna. Celor noi le dorim grația lui Dumnezeu să ne fie nu numai profesori dar și părinți.

C. A.

Cereți din vreme

STRAJA DIMINEȚII

In atenția tuturor

Rugăm din nou pe frații și surorile noastre, tineri sau bătrâni, de asemenea și pe frații și conlucrători, cari au vândut peste o sută de reviste în Campania de Toamnă, să ne trimeată o fotografie. Totodată îi rugăm să indice numele, Comunitatea, Conferința, numărul de reviste vândute și suma încasată. Fotografiiile, am dori să le avem cel mai târziu până la 10 Ianuarie 1936. Cei cari au vândut o sută de reviste și vor neglija să trimeată fotografia, se poate că le va părea rău mai pe urmă.

De asemenea rugăm pe frații și surorile cari mai au resturi de sume din Campania de Toamnă să le înmâneze cât se poate mai repede casierului Comunității spre a fi trimise la Conferință. Ajungerea țintei în Campania de toamnă fără îndoială a depins și depinde de efortul tuturor membrilor noștri.

Mulțumim fraților și surorilor noastre precum și tuturor prietenilor noștri, cari au înțeles nevoile lucrării lui Dumnezeu și au contribuit la distribuirea revistelor în Campania de Toamnă din anul acesta.

Bunul Dumnezeu să ne dea harul Lui ca să putem vedea odată rezultatul străduințelor noastre aci pe pământ.

M. Manea.

Dep. Misiunii Interne.

ANUNȚURI

Cine știe adresa soriei *Sanda Garcea*, este rugat să ne dea referințe pe adresa, *Statie Ștefănescu, Strada Popa-Tatu No. 38, București II.*

...

Sora *Margareta Băleanu* roagă pe cei cari vor să ia de suflet un copil în etate de 2 ani și 4 luni să se adreseze în *Strada Lăpușeanu No. 9, Galați.*

...

Ținem să aducem la cunoștința Comunităților că am tipărit din nou: Registre pentru Cassa Comunității, și Registre pentru Cassa de Ajutor.

...

Din noua plantă „*Mei de Manciuira*” se poate extrage o miere cu puțin mai inferioară decât cea de albine. Se cultivă ca și porumbul. Din 40 metri pătrați iese un deca de miere și un dubludecalitru sămânță bună pentru îngrășat vitele. Dintr'un kgr sămânță se seamănă 2.500 metri pătrați. *Prețul 16 lei un kilogram la Voivoda.* Nicio comandă nu se expediază fără aconto de 75%. Odată cu comanda se trimet și explicațiile necesare.

Ionel I. Pascu
Voivoda Teleorman.

Adormiți în Isus

Copilul *Daniil* în vârstă numai de câteva luni, fiul fratelui *Ivan Bratuta* din Com. Târgșoru-Nou, jud. Prahova, a fost chemat de Domnul la odihnă în ziua de 6 Mai 1935.

Deși pentru moment îndurerateții părinți au fost măhniți din cauza despărțirii de odrasla lor iubită, totuși ei au rămas neclintiți în credința că la revenirea Domnului Hristos, îl vor vedea și se vor întâlni cu micuțul lor și nimeni nu-i va mai despărți.

Sora *Zoe Bogdan* din Com. Valea-Călugărească, județul Prahova, în vârstă numai de 21 ani, suferind de o boală care nu iartă, a fost chemată de Domnul la odihnă.

Immormântarea a avut loc pe ziua de 28 Iulie a. c. când fiind și Duminecă, lumea fiind pe acasă, la ceremonia funebră a luat parte, pe lângă întreaga Comunitate, și o mulțime de prieteni, rude, cunoscuți și vizitatori. Timpul fiind favorabil am avut cu toții frumoasă ocazie de a deschide Sf. Evanghelie și a auzi minunata făgăduință divină: „Fericii morții cari mor în Domnul de acum, căci se vor repauza de ostenele lor; iar faptele urmează cu dânsii!” — precum și despre apropiata revenire a Domnului Hristos în mărire, când va trâmbița și morții vor învia, iar noi vom fi schimbați și astfel vom fi totdeauna împreună cu Domnul.

A atunci sperăm s'o revedem și pe iubita noastră soră în ceata dreptilor, așa cum a avut credința neștrămutată până în ultima clipă a vieții sale.

T. Coconcea

Fratele *Simion Lisavoi* membru al Comunității Chișinău, în vârstă de 51 de ani, a fost chemat la odihnă pe ziua de 24 Mai 1935.

El era singurul dintre cei 60 de mii de Ebrei locuitori al orașului Chișinău, care a căutat din toată inima să cunoască pe Domnul, puterea învierii Lui și părtașia suferințele Lui, ca să ajungă cu orice chip la învierea din morți.

În anul 1933 Domnul i-a descoperit acest prețios adevăr și botezându-se a devenit un bun membru al bisericii lui Hristos, mărturisindu-și Mântuitorul neamului său.

Cu ocazia immormântării s'a dat o frumoasă mărturie la mulți din cei cari au luat parte.

Rămănem cu speranța că ne vom revedea la învierea dreptilor.

Chișinău

N. B. Arcaliefsky

„Curierul Misionar”.

Foaie lunară.

Red. responsabil: **V. FLORESCU**

Prețul acestui număr **Lei 8.** Abon. pe un an **Lei 100**

Red. și Admin. **Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116**
București IV.